
Néhány görög is volt azok között, akik felmentek az ünnepre, hogy imádják az Istent. Ezek odamentek Fülöphöz, és ezzel a kéréssel fordultak hozzá: Uram, Jézust szeretnénk látni. Jn 12, 20-21

HÚSVÉT UTÁNI 2. VASÁRNAP, 2021.04.18.

Ha kívánhatnál bármit, mi lenne az? Pénz? Egészség? Hosszú élet? Elismerés? Mai igényben valami különleges kívánságot látunk olyan emberektől, akik messziről jöttek Jeruzsálembe az ünnep forgatagába: látni szeretnék Jézust!

Ezek az emberek görögök voltak, akik az évenkénti nagy páskaünnepre mentek Jeruzsálembe, hogy átéljék a hatalmas ünnepséget, amit ma így mondanánk: „fesztiválhangulatot”. Olyan hatalmas rendezvényt kell elképzelni, mint manapság (legalábbis a Covid előtt) a Riói vagy Velencei karnevál, vagy a müncheni Oktoberfest. Rengeteg ember, programok, jó hangulat. Így volt ez annak idején Jeruzsálemben. Ráadásul Jézus dicsőséges jeruzsálemi bevonulása után tele volt a város Jézus nevével. Érthető hát a görögök vágya, hogy lássák Jézust. Valószínűleg sokat hallottak már róla, és most szerettték volna közelebről is látni, megismerni, beszélni vele. Ez volt a kívánságuk.

Hogy állunk mi ezzel a kívánsággal? Volt-e már valaha az életünkben, hogy valahol a lelkünk mélyén felébredt a kíváncsiság: Jézust szeretném látni? Vagy még soha nem jutott eszünkbe? És azt is érdemes lenne végig gondolnunk, hogy mi lett ebből a kívánságból. Beteljesedett? Vagy újra elaludt? És ha elaludt, akkor miért aludt el? Mi oltotta ki?

Sokan vannak, akik egész egyszerűen azt gondolják, hogy ők már ismerik Jézust. Talán gyermekkoruktól, konfirmációjuktól kezdve ilyen-olyan rendszerességgel járnak templomba. Ha egyszer összeszámolnák, maguk is meglepődnének, hány prédikációt hallottak már Jézusról. Ismerik az összes Jézus-történetet, hogyne ismernék hát Jézust. (Összehasonlítóképpen nekem, mióta itt vagyok Bakonyszombathelyen, jelen prédikációm a 278.!)

De vannak olyanok, akik minél többet hallanak Jézusról, annál nagyobb bennük a vágy, hogy még személyesebb legyen Jézussal a hitük. És ez a vágy jó! De neki

már csak egyre kell vigyáznia: arra, hogy valami más vágy ne kerüljünk a Jézus utáni vágy helyébe.

Úgy is mondhatnánk, hogy vannak, akiknek csak a fejében van Jézus. Mindent tudnak, ismernek róla, mégsem látják. Vannak, akik megértik, hogy Jézus meghalt értünk a kereszten, vannak, akik elfogadják, hogy húsvétkor feltámadt Jézus, de mégsem tudják elfogadni, hogy az élő Jézus velük van. Jézust látni és megismerni, vele élő és személyes kapcsolatban lenni, ez szív kérdés. Egy pillanatig nem szeretném azonban ezt a kettőt egymással szembeállítani. Úgy a helyes, ha egyszerre a fejünkben is ott van Jézus (tehát tudunk róla, ki ő, mit tett értünk), és a szívünkben is él, azaz személyes kapcsolatban vagyunk vele.

Hogyan látjuk mi Jézust? Úgy, hogy mindig csak mások beszélnek nekünk róla, vagy úgy, hogy mi személyesen is látjuk őt? Halljuk-e a szavait, értjük-e a csendes, bennünk legbelül megszólaló hangját, észrevesszük-e az útmutatását, el tudunk-e beszélgetni vele, átéljük-e megbocsátó, szelíd szemének pillantását, bátorító és reményt adó közelségét, egyszóval együtt élünk-e vele?

Azzal fejezem be, hogy elmondom, hogyan lehet Jézust meglátni. Azok a görögök Jézus egyik tanítványához mentek, és kérték, hogy mutassa be őket Jézusnak. Hozzon össze egy találkozást. Ma is lehet így: odamenni Jézus valamelyik tanítványához, akiről tudjuk, hogy Jézus tanítványi köréhez tartozik, és megkérni: szeretném látni Jézust. De még csak ilyen közvetítőre sincs szükség. Közvetlenül is odamehet bárki Jézushoz. Négyszemközt, egy zavartalan helyen, imádságban. Akár letérdelve is. Egy evangélikusnak sem szégyen ám Jézus előtt letérdelni!

Kezdj el beszélni hozzá. Mondd az imádságot hangosan. Mutatkozz be Jézusnak. Mondd el neki, ki vagy, milyen vagy, milyen bűnöket, milyen félelmeket, milyen gondokat, milyen vágyakat hordozol. Mondd el neki életed minden titkát, amit senkinek nem mondtál el. Mondd el neki azt, amit akarsz, hogy tegyen veled. Mondd el, hogy szeretnéd mindig látni őt, szeretnél együtt lenni vele örökre. Közben figyelj arra, ami benned megszólal: Jézus válaszára. Azzal fejezd be végül, hogy köszönd meg neki a jó beszélgetést, köszönd meg, hogy meghallgatott. Az ámen azt jelenti: „így legyen!”.

Ámen!